

Efter Elisabeth, del 1

Tapeten skriker ut sin ångest i det nästan tomma rummet. Stolen som står intill fönstret hör den inte utan bara står kvar, orörlig i tidens rum.

Tapetens virvlar och grälla färger vill verkligen smeta sig ut, genom och förbi alla hinder den har i sin stumma struktur, men ingenting hjälper. Jag måste ut, tänker jag och reser mig upp från stolen och går de tre meter det är fram till dörren ut i hallen.

Skorna borde bytts ut för några månader sedan men de pengar som stötvis ramlar in i den verkliga världen vill inte riktigt räcka till skor och andra förnödenheter som en ny diskborste och kanske en ny flaska ketchup utan försvinner från plånboken fortare än tänkt. Räkningar och annat skit tar så mycket plats i den verkliga världen och här står jag nu i trapphuset på tredje våningen i ett hyreshus med sneda fönster och gamla lister.

Vinden är kall, vinter i luften. Det är november och mörkret ligger tätt om husen. Ganska trivsamt ändå att se ljusen tända i alla fönster, man kunde nästan tro att människor lever där inne.

Jag drar upp dörren till gatukökets någorlunda stora servering och ser att den jävla gubben är där igen. Han måste ju ha flyttat hit. Undrar om han betalar hyra eller om han bara sitter här med sin halvsovande polare och sin jävla kopp kaffe som aldrig verkar ta slut, dag ut och dag in? Han är här varenda gång, jag förstår det inte.

Jag ställer mig vid disken och beställer en korv med mos och sätter mig så vid ett bord så långt från den jävla gubben som möjligt, men jag inser att det inte hjälper var i serveringen man sitter för hans klagostämman hörs överallt.

Ett elakt ögonkast åt hans håll missar och träffar ingenstans, utom möjligtvis på stolen bredvid, då gubben verkar totalt omedveten om att omvärlden faktiskt försöker finnas till och leva på som vanligt bredvid honom. Han gnatar på om något på tv\ 'n. Det är som vanligt något som stör honom och hans spretiga grå hår är något spretigare idag än annars. Jag funderar på det ett tag och undrar lite över varför, vad kan ha hänt? Jag bestämmer mig för att han antagligen är i behov av en dusch.

Henrietta bakom disken ropar ut 'en tjock med mos\ ' och jag reser mig och måste betala med mynt. Får min tallrik med korv och potatismos och vid sidan ett ganska stort lager sallad, sätter mig till bords igen och försöker allt vad jag kan att bara ignorera gubbjäveln.

Hon hade sagt att hon var tvungen att leva vidare i ett nytt liv, i ett liv som gav henne något i utbyte. Jag förstod henne. Mitt liv var uttömt, helt utan lust på mer. Det var som om sanningen om livet stod skriven överallt, vart jag än vände mig. Elände och misär. Vem tar hand om alla vilsna människosjälur? Vem ger dem hopp inför morgondagen och låter dem glädjas när livet ständigt slår dem kraftigt på käften? Jag är en av 'dem\ ' och jag ser då inget nytt vid horisonten. Du är bitter, sa hon när hon försökte få igång ett gräl. Hon

hade rätt, det fanns inget att gräla om. Att Elisabeth lämnade mig var bara ytterligare ett led i den brutala misshandel livet utsatte somliga för.

Hon hade visst träffat en ny karl, någon som jobbade på kontor och hade en stadgad ekonomi. Han hette Carl, eller var det Hans? Det kunde kvitta. Han körde en Volvo S40 och hade en stuga på landet. Det var sådant som gav henne ljus i det mörker jag hade omkring mig, sa hon och jag förstod henne så väl. Jag söker febrilt efter en mening att vakna till en ny morgondag och ändå letar sig vardagen in och genomsyrar varenda por, varenda fiber i hela min kropp och jag liksom ger upp. Det finns ju inget mer att göra.

- Vad ÄR det för musik de spelar på den där jävla tv'n då? hör jag gubbjävlen säga genom mina tankar. Han är en av de utslagna, visserligen propert och rent klädd men med en frisyra från helvetet och en stämma som härstammar från samma kvarter.

- Det där kan de ju orimligen kalla för musik? Det är brutalpop! VULGARISTPOP, kallar jag det! utbrast gubbjävlen i hög ton och ingen i serveringen kunde undgå att höra honom. Ett par vid ett bord i andra änden försöker hålla sig för skrott. Ett ungt par, de ser förälskade ut. De skrattar så mycket de bara kan i smyg och lyckas inget vidare med det.

Jag tittar åt gubbens håll och hans halvsovande polare tittar upp, ögonen går åt olika håll och han mumlar något ohörbart innan han åter sluter ögonen och försvinner till en bättre värld. Jag vänder blicken åt gubbjävlen och önskar jag kunde göra detsamma. Vad fan är vulgaristpop? Han har ju inte en blekaste aning om vad det är han klagar på. Tv'n är dessutom på utan ljud så jag förstår inte vad han fått musiken ifrån. Kanske är det i hans huvud det spelas musik som är fel? Det skulle ju förklara en hel del.

Moset har blivit kallt, jag reser mig upp. Går förbi den sura gubben som klagar på allt och när jag står alldeles bakom honom så släpper jag en sur smygare, precis bakom hans rygg och sen glider jag omärkt ut genom dörren. Det är kallt ute och det roar mig i tanken att jag inte ens vänder mig om för att se hans reaktion. Visst är världen ett jävla helvete och meningen med livet är att försöka hitta ett sätt att hoppa mellan de gigantiska vattenpölar som utgör tristess och slentrian i vardagen. Ibland öppnas små små dörrar, små broar över vattenpölar, små fönster med ljus på andra sidan... och det här var en sådan stund för mig.

Ciggen är tänd, vinden råkall och jag är på väg hem till min tomma lägenhet som skriker ut ensamheten som är kvar efter en kärlek som en gång brann så starkt. Imorgon är en ny dag och då ska jag fan inte sitta och lyssna på den där jävla gubbjävlen igen. Jag ska ta tag i mitt liv, ge det näring och en ny lyster. Polera upp min fasad och vinna tillbaka Elisabeth. Imorgon.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Din Mormor med Poeter.se id #16823 innehar upphovsrätten